

## 26. aug. 1830

### FAKTA

Dato:

26. aug. 1830

Sidetæl:

Dagbog A, side 82 verso – 84 recto

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 2923, 4<sup>o</sup>

Omtalte personer:

Theodor Christian Broch

Østen Hansen

Torger Miland

Trykt udgave:

Georg Nygaard: "Maleren Martinus

Rørbyes Rejsedagbog 1830",

København 1930, s. 96-100

### TRANSSKRIFTION

Den 26de Aug.

tog jeg Veien ledsaget af min Vært Torger Milan<sup>1</sup> langs op af [Vestfjord]Dalen hvorigjennem Maane Elven flyder, for at begive mig til Rucanfos, hvorhen jeg havde betinget mig saavel hans Hest som ham selv. Jeg kom da paa Touren oppe i Dalen forbie et lidet Vandfald af Riids Elv der har sit Udspring oppe fra en Bjergsøe og efter at vi havde passeret dette saa jeg der een af de mærkelige Broer der hyppig findes i Norge over smaae Elve, og som en Uvandt maae synes meget farlige at passere da de næsten synes at svæve i Luften eftersom de blodt ere styttede paa de yderste Spidser af Flodbrederne og forresten mangengang ere af meget skrøbeligt Materiel. Høiere oppe efter at være svinget om da Dalen her har en Bøining kom jeg til Dale Kirke der er et Sidestykke til Mæls og ikke har noget smuk for Øjet. Der er her ved Kirkeporten igjen opreist en Gabestok efter den gamle Maneer da saadant her er paabuden, dog troer jeg ikke der heraf er gjort nogen Brug da Dalen Beboere ere fredsommelige og vistnok ere langt fra at være urolige i Kirken hvorfor denne •83 recto• Straf især skal være inført. Ved Dalegaarden der ligger ligesom paa Hjørnet i Dalen bliver den snævrere og Gausta Fjeldet der seet fra Milan laae prangende for Enden af Dalen, taber man her ganske af Syne da man rider ved dets Fod hvorfra blodt Elven adskiller Markerne; man kommer saaledes ikke til at see det før man efter Omsvingningen mod Nord kommer høiere og seer det da igjen men i en ganske anden Skikkelse da det nu er spidst iform af en Sukkertop, ligesom det før havde en større Udstrækning i Bredden. Jeg tog paa Veien forbi Ingulfsland ind til Osten Hansen<sup>2</sup> der paa det Beste var bleven mig anbefalet af Capitain Brock,<sup>3</sup> og jeg aflagde dette mit Besøg for at forsikre mig et Quarter naar jeg kom tilbage fra Fossen og for tillige at sætte mit Tøi her imidlertid. Jeg var her saa heldig ikke allene at træffe Manden hjemme men endogsaa at træffe ham ganske efter det Begreb jeg havde gjort mig om ham som af en svær og stærk Mand hvorfor saavelsom ogsaa for hans gode Overlæg han er vel extimeret blandt Dalens Beboere og blandt de Fremede der have gjort hans Bekjendtskab. Meget villig til at modtage mig naar jeg kom igjen lovede han at forskaffe mig det saa godt det stod i hans Magt og til den Ende afsendte han strax en Dreng til den nærmeste Stul for at hente Fløde, da et af mine første Spørgsmaal til ham havde været, om han vel havde Kaffe. •83 verso• Da vi hos Østen havde tøvet lidet begave vi os igjen paa Veien opad og passerede ved denne Leilighed først over Slutningen af det jævne Dalføre der tager sin Begyndelse ved Mæls Kirke og først ender en god Fjerding[vei] oven for Ingulfsland da Dalen begynder at tabe sig i Bakker der immer blive steilere jo mere man nærmer sig den tredie Sving som Dalen gjør [op] imod Fossen. Paa flere af disse Høider har man Udsigt langs ned igjennem den snævre Dal hvor man da seer Elven som en blaa Stribe dybt nede mellem Fjeldene. Efter at

være dreiet om opdager man ogsaa oppe imellem Fjeldene |Vand|Røder af Fossen der endnu befinder sig i nogen Afstand og som man først for Øje paa naar man kommer den nærmere da den ligger skjult af fremragende Klipper. Naar man fra Dale af har tilbagelagt I Miils Vei, bøier man af og maae nu betjene sig af sine Been da hvis man før har haft Hest, da Veien nu bliver meget møisommelig og naar man kommer længere endog farefuld, det vil sige, naar man ikke tilfreds med at have seet den mærkelige Fosse fra et sikkert Standpunkt enda vil gaae den bekjendte Marie Stie hvorfra man rigtig nok skuer ned i det heele Dyb hvori Vandet styrter sig, men ogsaa er udsat for selv at styrte ned, hvis man en Smule svimmel drister sig til at klatre langs hen af de jævne •84 recto• Fjeldvægge for ligesom jeg blod bagefter at kunne sige: jeg har gaaet Marie-Stien. At beskrive dette vistnok saare mærkværdige Vandfald vilde blod være ufuldkomment da Synet af det hvistnok vil være det Eneste der vil kunne give et fuldstændigt Begreb derom; da endogsaa det meest fuldendte Malerie vilde blive dødt i Sammenligning med Virkeligheden, da Bevægelsen, de afvexlende Efecter og den dybe Drønnen aldeles vilde blive umulig at efterligne. Efter at vi her havde været paa de mærkeligste Steder den dybere liggende besynderlige farefulde Steen ikke at forglemme, toge vi [overstreget: atter] tilbage til Ingulfsland hvor jeg skiltes fra min forige Vært Torger og begyndt at tage til Takke hos Østen der lader til at blive en god Vært, da jeg allerede i Aften har tilbragt et Par behagelige Timer hos ham, idet han fortalte mig [overstreget: |om|] nogle Prøver [overstreget: af] |paa| hans Styrke hvorved han vandt en Deel af Bøndernes Beundring, og som fornøjede mig ligesaa meget, som den behagelige Stilling |jeg bemærkede| vi havde indtaget omkring Kaminilden.

---

<sup>1</sup> Torger Miland.

<sup>2</sup> Østen Hansen.

<sup>3</sup> Theodor Christian Broch.

[illegible]



[illegible]



[illegible]



[illegible]